

CULTURA

SANT FELIU DE GUÍXOLS - 7 desembre 2016 0.00 h

PEDRO BURRUEZO

PERIODISTA I MÚSIC

“La revolució és interior, lluny del consum i el gran teatre polític”

periodisme

“Vaig descobrir que un dels llocs on encara és menys real tot plegat és en els mitjans de comunicació”

“Quan vaig començar a caminar cap a una música més espiritual moltes portes es van tancar. Jo venia del món del rock amb el grup Claustrofobia”

“La revolució és interior, lluny del consum i el gran teatre polític” Foto: Joan Trillas.

Les tres vides de...

Una bona aproximació a la figura de Pedro Burruezo és, sens dubte, el treball de José López ‘Las tres vidas de Pedro Burruezo’. El documental mostra l'evolució de Pedro Burruezo a partir de les tres àrees principals en què es divideix la seva vida: la vocació musical, la faceta ecoactivista i el misticisme, el qual amara tota la seva obra, de la qual destaca ‘Misticíssimus’

JOAN TRILLAS - SANT FELIU DE GUÍXOLS

La meva música vol portar un missatge en un temps que modestament penso que el necessita

Tinc una cosmovisió holística del món, espiritual i no materialista de la vida al planeta

El món del rock presumeix de ser obert, però la veritat és que és molt tancat i conservador

Pedro Berruero (Barcelona, 1964) és d'aquelles persones que surten d'escala. Si més no, d'una escala que en podríem dir convencional. Va estudiar periodisme a la UAB, va liderar el grup de rock Claustrofobia (1984-1992) i actualment és el líder de Bohemia Camerata . El seu compromís amb el periodisme el porta a dirigir l'edició per a l'Estat espanyol i l'Amèrica Llatina de la revista *The Ecologist*, que va fundar el 1970 el britànic Edward Goldsmith. Berruero, que viu a Sant Feliu de Guíxols, ens atén a la cafeteria L'Aroma. Ens trobem davant d'una personalitat polièdrica, la qual, per cert, radiografia molt bé el documental de José López *Las tres vidas de Pedro Berruero*.

Tres vides en una de sola, això deu donar per a molt! Com es definiria?

Una persona que té un gran neguit interior que el condueix a buscar. Sóc un cercador! Aquesta recerca permanent es manifesta en la via espiritual, en un determinat tipus de música i amb un periodisme militant, d'aquell que aposta per la investigació i que posa, de manera permanent, en tela de judici certes coses que ens presenten com a veritats absolutes.

Entrem en el món de la militància i l'activisme. Posi un exemple del que diu.

Darwin ens diu que a la vida tot és competició, competència. Això no és cert! A la natura, per damunt de tot, el que hi ha és cooperació, i, evidentment, en certa mesura competència, però el que impera és la cooperació! Aquest concepte és molt important perquè ens pot condicionar la nostra vida. Dues paraules només: cooperació o competència. Cal pensar-hi perquè ens condiciona socialment.

Aquestes inquietuds el porten a estudiar periodisme?

M'havia adonat que la realitat és una il·lusió i que és precisament la il·lusió el que en diem realitat. En aquest exercici vaig descobrir que un dels llocs on encara és menys real tot plegat són els mitjans de comunicació. Pensi que el 80% de la informació que circula arreu del planeta és a les mans d'unes poques empreses. Això fa pensar, i molt.

Tornem a la militància una altra vegada!

Exactament! Vaig voler aportar el meu gra de sorra per donar una altra visió d'aquesta realitat que, com dic, no deixa de ser una il·lusió. La vida em va portar cap a una cosmovisió holística del món que incorpora una visió espiritual no materialista de la vida i del nostre planeta.

I això, aquest ideari, el va convertir en professió. Afortunat!

Sí, el vaig convertir en professió. La veritat, però, és que vaig tenir molta sort. També és cert que vaig començar a caminar en aquesta direcció sense dubtar. I sap què passa quan es comença a caminar?

Digui, digui...

Vas caminant i veus com algunes portes es tanquen, és cert, però d'altres s'obren i cal aprofitar-ho. Sempre cal caminar en una direcció coherent amb el que creus. En el món de la música em va passar el mateix.

De petit ja tenia inquietuds musicals?

Sí, de molt i molt petit.

Els seus pares eren músics?

No, el meu pare era cuiner i la meva mare, conserge en un institut. Però sempre m'ha agradat la música. De fet, sóc autodidacte en aquest aspecte. En la música també em va passar el mateix, quan vaig començar a caminar cap a una música més espiritual moltes portes es van tancar. Jo venia del món del rock amb el grup Claustrofobia .

Què va representar Claustrofobia?

Va ser un grup pioner en molts aspectes durant la segona meitat dels anys vuitanta i principis dels noranta. Podem dir que estàvem a l'avantguarda musical més radical. Però el que comentava abans: quan vaig començar a fer passos cap a una música més espiritual algunes portes es van començar a tancar. Perquè el món del rock presumeix de ser obert, però és molt tancat. No es va entendre el canvi que vam fer. Molts dels nostres seguidors no van entendre el canvi que vaig fer i penso que encara ara no l'entenen. Evidentment, això no em va aturar perquè aquest no és el meu problema. El més fàcil era ser un artista maleït, afavorir una certa llegenda, com ara les drogues... Aquest és el camí fàcil, si em permet, però en el fons no deixa de ser un gran truc.

Quina religió professa?

Sóc musulmà sufi. Pensi que vaig néixer en una família absolutament atea. Primer vaig descobrir la filosofia perenne que busca l'existència

d'un conjunt universal de veritats i valors comuns a tots els pobles i cultures. Va arribar un moment, durant aquesta recerca, que em vaig trobar amb l'islam i el sufisme. Perquè no existeix un sufisme sense l'islam. Estem davant d'un camí de pau i amor. Aquí he trobat per fi el descans de la meva ànima. M'havia passat tota la vida patint, en un estat neguitós.

I això, en una cultura competitiva, que no cooperativa, com la nostra, no deu ser ben vist.

Avui tothom ha de viure estressat, alhora que totalment submís. Tots hem de pensar en unes coses que formen part d'aquest teatre que fa rodar aquesta societat consumista. Per això, quan dius: “Jo en surto”, vénen els problemes. De fet, siguem realistes, no se'n pot sortir del tot, però cal començar a caminar en aquest sentit. Sap per què la meva dona i jo vivim a Sant Feliu de Guíxols?

Em té encuriós, la veritat...

Doncs per no caure en la usura dels bancs. Si volíem viure a Barcelona havíem d'anar a lloguer, però si volíem comprar no teníem més remei que fer una hipoteca. La meva dona és filla de Sant Feliu i tenia la casa familiar aquí, per això vàrem venir, per no dependre dels bancs. Som afortunats per haver pogut triar, és cert. Evidentment que hem de treballar per mantenir la família, però en el món de l'islam sufí, el cor i la seva ment estan permanentment treballant en la recerca de la pau i la compassió. Els sufís estem bojós d'amor!

Com hem d'interpretar aquest canvi?

En cap cas cap al conservadorisme, sinó cap a una rebel·lió interna contínua, estudiant permanentment les teves accions per anar cap a millor. A Catalunya/Espanya i a Occident en general s'ha entès que l'avantguarda artística ha de ser una cosa antiespiritual, una mena d'anar en contra de tot. En el món de la música tenim grans grups que passen per ser trencadors però que són totalment del sistema i, per tant, totalment conservadors, tot i representar aquesta avantguarda que et deia. Ni ells ni altres representen una forma d'estar contra el sistema, tot al contrari... són el sistema! Independentment que facin bona música. La meua és una revolució interior que et porta per camins que no són ni del consum ni del teatre polític.

Parli de la seva música.

En el meu cas, marxo de l'estètica i el que faig és mirar de reproduir inspirant-me en la gran diversitat cultural i el missatge dels poetes místics. La meua música vol portar un missatge en un temps que el necessita. En l'aspecte mediambiental, el nostre món s'enfonsa; les

famílies estan molt malament en general; vivim en un neguit constant. Si no es té feina, és lògic viure en un neguit, però si es té feina, també es pateix. Tot plegat sembla un gran desastre. L'ésser humà ha patit molt al llarg de la seva història, però moltes d'aquestes coses tenien solució. De l'edat mitjana, per exemple, en tenim una imatge totalment manipulada. Qui escriu la història? La gent que guanya aquesta història. Moltes de les coses que ens han arribat són mentida. Ara no es té interès a tornar a una vida en harmonia amb la natura. No estic parlant d'un món ideal, però ull a creure en tot el que ens volen fer creure.

Tot artista té una obra, els seus fills, per dir-ho d'alguna manera. Quin seria el seu fill predilecte, amb permís de la resta?

El treball que vàrem fer amb la Coral Gypsella del Centre Excursionista Montclar, que es va formar el gener del 1984 sota la direcció de Josep Lluís Rabassó i Cañellas. Amb direcció de la Monti Galdón, el 2012 vam treballar junts en el projecte *Misticíssimus* juntament amb el meu grup Bohemia Camerata.

Com definiria aquest treball?

És un treball per fusionar músiques d'Orient i Occident des d'una perspectiva contemporània. Aquesta va ser una aposta deliciosa que es va recollir en un disc que penso que quedarà per a la història. Hi ha peces que representen aquest esforç per mirar d'unir la música, la poesia dels místics, per crear el missatge. Tot plegat es va poder embolcallar amb l'acompanyament de l'excel·lent coral Cypsella. Vàrem voler traslladar la passió per la tradició. Perquè és en la tradició mateixa on tenim aquest aspecte que deia de transgressor. Hi ha moments impactants i molt emocionants. A vegades penso que vàrem saber fer brollar un magma que no va sortir de cap institució, sinó de les ganes de tirar endavant un projecte entre tots. Per cert, li puc explicar una altra cosa?

Ja em vol tornar a tenir encuriós, pel que veig...

És molt curiós el que ens ha passat en aquest viatge que li deia cap a l'espiritualitat. Al principi nosaltres no agradàvem pràcticament a ningú, però en canvi els mitjans de comunicació parlaven molt de nosaltres. I ara, miri per on, ens passa tot el contrari: sortim molt i molt poc als mitjans perquè tenim aquesta etiqueta d'espiritual, però en canvi a la gent, al públic, els agradem molt i molt. I ara em fa gràcia que algú ens pugui tenir per conservadors!